

Arrest

nr. 221 684 van 23 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 215 130 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2019 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 8 januari 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: D.

geboortedatum: [...]2004

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Eritrea

betrokkene onderging een botscanonderzoek waaruit blijkt dat hij meerderjarig is.

alias: S. T. [...]2002 Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 08/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(è) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende, feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de DVZ en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat eert risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds. 1 week in België te verblijven maar kan dit niet aantonen

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: betrokkene trachtte onze diensten te misleiden maar een botscanonderzoek heeft het tegendeel bewezen,

3* Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 08/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven maar kan dit niet aantonen

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: betrokkene trachtte onze diensten te misleiden maar een botscanonderzoek heeft het tegendeel bewezen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 08/01/2019 door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen.

Betrokkene is niet het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1 week in België te verblijven maar kan dit niet aantonen

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: betrokkene trachtte onze diensten te misleiden maar een botscanonderzoek heeft het tegendeel bewezen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zat opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen."

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 11 januari 2019. Dit beroep werd evenwel verworpen bij arrest nr. 215 130 van 14 januari 2019 wegens niet dringend aangezien verzoeker ondertussen werd vrijgelaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad heeft geen bevoegdheid om zich uit te spreken over de vasthouding van verzoeker, gezien het bepaalde in artikel 71 van de Vreemdelingenwet. Hoe dan ook erkent verzoeker zelf dat hij tijdens de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid op 12 januari 2019 reeds in vrijheid werd gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM (procedureel luik), van het rechtsbeginsel "audi alteram partem", van de formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren. Dat verwerende partij verplicht is in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, hetgeen inhoudt dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen".

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

"298. (...) The Court's primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Conka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation. " (Eigen vetjes)

Dat het arrest J.K. t. Zweden vervolgens zeer precies opsomt hoe het onderzoek naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM door de bevoegde diensten dient te gebeuren:

"85. In Saadi v. Italy (cited above, § 140) the Court held:

"... for a planned forcible expulsion to be in breach of the Convention it is necessary — and sufficient — for substantial grounds to have been shown for believing that there is a real risk that the person concerned will be subjected in the receiving country to treatment prohibited by Article 3 (see paragraph s 125 and 132 above and the case-law cited in those paragraphs)."

86. In F.G. v. Sweden (cited above), the Court found the folio wing concerning the assessment of the existence of a real risk:

713. The assessment of the existence of a real risk must necessarily be a rigorous one (see Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 96, Reports 1996-V, and Saadi v. Italy, cited above, § 128). It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see, for example, Saadi v. Italy, cited above, § 129, and N. v. Finland, no. 38885/02, f 167, 26 July 2005)....

114. The assessment must focus on the foreseeable consequences of the applicant's removal to the country of destination, in the light of the general situation there and of his or her personal circumstances (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 108, Series A no. 215). In this connection, and where it is relevant to do so, the Court will have regard to whether there is a general situation of violence existing in the country of destination (see Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, § 216, 28 June 2011). ...

116. It is for the Court to consider in an expulsion case whether, in all the circumstances of the case before it, substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if returned, would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 of the Convention. If the existence of such a risk is established, the applicant's removal would necessarily breach Article 3, regardless of whether the risk emanates from a general situation of violence, a personal characteristic of the applicant, or a combination of the two. However, it is clear that not every situation of general violence will give rise to such a risk. On the contrary, the Court has made it clear that a general situation of violence would only be of sufficient intensity to create such a risk 'in the most extreme cases' where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see Sufi and Elmi, cited above, §§ 216 and 218. See also, among others, L.M. and Others v. Russia, nos. 40081/14, 40088/14 and 40127/14, § 108, 15 October 2015; and Mamazhonov v. Russia, no. 17239/13, §§ 132-133, 23 October 2014)'

87. With regard to the assessment of evidence, it has been established in the Court's case-law that 'the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of expulsion' (see F.G. v. Sweden, cited above, § 115, quoted at paragraph 83 above). The Contracting State therefore has the obligation to take into account not only the evidence submitted by the applicant but also all other facts which are relevant in the case under examination.

88. In assessing the weight to be attached to country material, the Court has found in its case-law that consideration must be given to the source of such material, in particular its independence, reliability and objectivity. In respect of reports, the authority and reputation of the author, the seriousness of the investigations by means of which they were compiled, the consistency of their conclusions and their corroboration by other sources are all relevant considerations (see *Saadi v. Italy*, cited above, § 143; *NA. v. the United Kingdom*, cited above, § 120; and *Sufi and Elmi*, cited above, § 230).

89. The Court also recognises that consideration must be given to the presence and reporting capacities of the author of the material in the country in question (see *Sufi and Elmi*, cited above, §231). The Court appreciates the many difficulties faced by governments and NGOs gathering information in dangerous and volatile situations. It accepts that it will not always be possible for investigations to be carried out in the immediate vicinity of a conflict and, in such cases, information provided by sources with first-hand knowledge of the situation may have to be relied on (see *Sufi and Elmi*, cited above, § 232).

90. In assessing the risk, the Court may obtain relevant materials *proprio motu*. This principle has been firmly established in the Court's case-law (see *H.L.K v. France*, cited above, § 37; *Hilal*, cited above, § 60; and *Hirsi Jamaa and Others v. Italy* [GC], no. 27765/09, § 116, ECHR 2012). In respect of materials obtained *proprio motu*, the Court considers that, given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other reliable and objective sources such as, for instance, other Contracting or non-Contracting States, agencies of the United Nations and reputable non-governmental organisations (see *F.G. v. Sweden*, cited above, §117, quoted at paragraph 84 above). In its supervisory task under Article 19 of the Convention, it would be too narrow an approach under Article 3 in cases concerning aliens facing expulsion or extradition if the Court, as an international human rights court, were only to take into account materials made available by the domestic authorities of the Contracting State concerned, without comparing these with materials from other reliable and objective sources (see *Salah Sheekh*, cited above, § 136). "(Eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Dat het recht om gehoord te worden - *audi alteram partem* - een belangrijk onderdeel uitmaakt van een deugdelijk en rigoreus onderzoek, te meer daar waar verzoeker een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest. Dat het recht om gehoord te worden overigens een algemeen rechtsbeginsel betreft, waaruit voortvloeit dat de administratieve overheden de betrokkene in de mogelijkheid 2 EHRM, 23 augustus 2016, J.K. t. Zweden, para. 85-90. moet stellen naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/III, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

" Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, f 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50)."

Dat uiteraard niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. "Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel."

Dat verwerende partij derhalve, teneinde een correcte beslissing te kunnen nemen, verzoeker diende te horen in een taal dewelke hij voldoende machtig is. Dat verwerende partij vervolgens haar beslissingen diende te baseren op alle gekende feitelijke en juridische gegevens, dewelke zij in de bestreden beslissing diende op te nemen.

Dat verwerende partij tevens rekening dient te houden met de algemene situatie in het land van herkomst van verzoeker. Dat dit blijkt uit een voorgaand arrest van Uw Raad:

« Il ne ressort d'aucune pièce versée au dossier administratif que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir les éléments précités, avant la prise de l'acte attaqué.

Or, la jurisprudence de la Cour EDH enseigne, ce d quoi le Conseil se rallie, que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pay, compte tenu de la situation générale qui y prévaut et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, §78; Cour EDH, 28 février 2008, Saadi/Italië, §§128-129; Cour EDH, 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, §108 infine), la partie requérante doit; en ce qui concerne tant la situation généralé dans un pays que les circonstances propres d son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366), quod non en l'espèce.

Au vu des développements qui précèdent; le Conseil souligne qu'au regard du principe de nonrefoulement, tel qu'il est affirmé, notamment, par l'article 33 de la Convention de Genève, l'article 3 de Convention contre la torture et autres peines ou traitements crue ls, inhumains ou dégradants et l'article 3 de la CEDH, la partie défenderesse ne pouvait envisager un éloignement du requérant sans s'être assurée, d'une part, qu'il ne serait pas renvoyé vers un pays où il encourrait un risque réel d'être soumis d des traitements contraire de l'article 3 de la CEDH et, d'autre part, que le pays vers lequel il serait éloigné respecte lui-même le principe de non-refoulement.

Or, en l'occurrence, force est de constater qu'il ne ressort d'aucun des éléments versés au dossier administratif ou produits d l'audience par la partie défenderesse que celle-ci aurait procédé a cette vérification, préalablement à l'adoption de l'acte attaqué, ni même que le requérant aurait disposé d'une possibilité effective de faire valoir son point de vue, que ce soit au sujet de sa reprise en charge par la France ou l'Italie ou de son éventuel éloignement vers le Soudan, éventualité que la décision attaquée ne permet pas d'exclure, ainsi que cela a été relevé plus haut.

Dat een pertinent onderdeel van deze overwegingen een deugdelijke controle van het artikel 3 van het EVRM betreft, gelet op het non-refoulement beginsel.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat "Betrokkene werd gehoord en geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland."

Dat, gelet op het gegeven dat het artikel 3 EVRM een fundamenteel recht binnen een democratische samenleving betreft en gelet op de heersende rechtspraak, dient het nemen van een verwijderingsbeslissing voorafgegaan te worden door een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in een arrest van 31 januari 2018, volgens het welke « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention ». Eenzelfde werd bevestigd door de Raad van State in een arrest van 28 september 2017:

"La circonstance qu 'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer; à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentals, n'implique pas qu'elle ne doive pas veiller dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité. (...)

Étant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement. Eu égard de ce qui précède, la première branche est fondée. "

Dat verwerende partij derhalve voor het nemen van de bestreden beslissing een deugdelijke controle diende te voeren naar een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM op basis van de verklaringen die verzoeker doet in het kader van zijn recht om gehoord te worden, doch tevens op basis van de algemene landeninformatie die gekend is aangaande zijn land van herkomst. Dat verwerende partij deze overwegingen, gelet op haar formele motiveringsplicht, tevens in haar beslissing dient op te nemen.

Verzoeker wenst te benadrukken dat "voor het nemen van een terugkeerbesluit (...) de verzoekende partij gehoord [dient] te worden over het hoger belang van het kind, haar familie- en gezinsleven en haar gezondheidstoestand. Eveneens dient het beginsel van non-refoulement geëerbiedigd te worden. De verzoekende partij dient zich in dit verband tijdens het gehoor coöperatief of te stellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevant informatie te verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat er geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd. Voorts preciseert het Hof in het arrest-Boudjlida dat: "[...] het recht om voor de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.

56 Evenwel moet erop worden gewezen, zoals de advocaat-generaal in punt 69 van zijn conclusie heeft opgemerkt, dat er een uitzondering moet worden aanvaard ingeval een derdelander redelijkerwijs niet kan vermoeden welke gegevens tegen hem kunnen worden aangevoerd of ingeval zij objectief pas in staat zou zijn daarop te reageren na eerst bepaalde naspeuring te hebben gedaan of bepaalde stappen te hebben ondernomen, met name om bewijsstukken te verzamelen.

57 Hoe dan ook neemt dit niet weg zoals de Europese Commissie heeft opgemerkt dat de betrokken illegaal verblijvende derdelander de gelegenheid zal hebben om, indien hij dat wenst, in het kader van een contentieuze procedure op te komen tegen de beoordeling van zijn situatie door de overheid." Het Hof van Justitie beklemtoont in voormeld arrest ook dat het recht om voor de vaststelling van het terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren zal kunnen uitoefenen. '

Verzoeker is in eerste instantie formeel, daar waar hij stelt niet gehoord te zijn aangaande de redenen van zijn vlucht uit Eritrea, dit gelet op het gegeven dat hij de politieambtenaar niet kon verstaan. Dat verzoeker immers niet in staat is de Engelse en de Nederlandse taal te spreken, noch te begrijpen. "Lors de l'audience, la partie défenderesse ne conteste pas que le requérant n'a pas été assisté d'un interprète mais soutient que celui-ci a été interrogé en anglais, langue que manifestement il comprend suffisamment puisqu'il a pu répondre aux questions qui lui ont été posées. Cette allégation est incorrecte. L'entretien ne s'est en effet pas exclusivement déroulé en anglais mais en anglais et tigrigna. Certes, le formulaire-type mentionne que les déclarations ont été faites en anglais. Cependant, rien en l'état actuel ne permet de déterminer si les déclarations ainsi visées sont directement celles du requérant ou celle de la tierce personne qui a aidé au déroulement de l'entretien et qui n'est pas interprète de formation. En tout état de cause, aucun élément objectif n'autorise, en l'état actuel, de considérer que le requérant est capable de bien communiquer en anglais, quand bien même il en maîtriserait certains rudiments. » Gedurende het contact met zijn raadsman werd het bijgestaan door een co-gedetineerde die de nodige vertalingen deed.

Dat de communicatie gedurende zijn gehoor bij de politie zeer moeizaam verliep omwille van de afwezigheid van een beëdigd tolk. Dat verzoeker voorts slechts voor een zeer korte tijdsduur werd gehoord, waarin hij onvoldoende de tijd kon hebben zijn grieven voor te leggen. ("Dans ces conditions, il

appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. Le recours à un codétenu dont rien ne garantit qu'il soit capable de traduire correctement l'entièreté des propos du requérant ne peut, prima facie, être considéré comme suffisant. Il en va d'autant plus ainsi, que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées. " Dat verzoeker derhalve niet op een deugdelijke wijze werd gehoord, waardoor zijn recht gehoord te worden met de voeten getreden werd. Dat dit nochtans een verregaande impact had moeten hebben bij het opmaken van voorliggende beslissing.

Verzoeker kon ondanks deze veelvuldige problematieken duidelijk maken dat hij zijn land van herkomst verliet omwille van religieuze problemen. Dit zou verwerende partij er minstens toe moeten aanzetten een rigoreus onderzoek te voeren naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM en dit in het licht van de gekende landeninformatie. "Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijden op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling." Dat uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de preciaire mensenrechtensituatie in Eritrea en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Eritrea. Dit eens te meer gelet op het duidelijke en onmiskenbare begin van bewijs dat in het tweede middel wordt uiteengezet. Het feit dat verzoeker niet om internationale bescherming vroeg, ontslaat verwerende partij tevens niet van haar verplichting een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 EVRM.

"Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om een schending van artikel 3 EVRM aan te nemen, lijkt het prima facie dat de verzoekende partij gegevens op haar eigen situatie betreft. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij niet werd geïnformeerd via een informatieblad over de gedwongen verwijderingsmaatregel die overheid haar wenst op te leggen en over de vragen die haar gesteld worden -evenmin blijkt dat de verzoekende partij hieromtrent op een andere manier werd geïnformeerd- dat alhoewel de verzoekende partij gewezen heeft op haar politieke problemen en haar verzoek om internationale bescherming in Italië er geen verder vragen hieromtrent gesteld werden en dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich tijdens haar gehoor niet-coöperatief heeft opgesteld, kan de verzoekende partij in casu niet verweten worden dat de omtrent haar problemen in Ethiopië niet meer duiding gegeven heeft. De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek te gaan.

Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM werd geschonden. De bestreden beslissing is bovendien in het licht van artikel 3 EVRM (procedurele luik), het recht gehoord te worden en de formele motiveringsplicht niet naar recht verantwoord."

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM (materieel luik).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Om onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen is vereist dat:

«134. un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative . elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et

de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir; entre autres, *Price c. Royaume-Uni*, no 33394/96, § 24, CEDH 2001-VII, *Mouisel c. France*, no 67263/01, § 37, CEDH 2002-IX, et *Jalloh c. Allemagne* [GC], no 54810/00, § 67, 11 juillet 2006).

135. Pour qu'une peine ou le traitement dont elle s'accompagne puissent être qualifiés d'« inhumains » ou de « dégradants », la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de traitement ou de peine légitimes (*Labita c. Italie* [GC], no 26772/95, §120, CEDH 2000-IV).

136. Pour déterminer s'il y a lieu de qualifier de torture une forme particulière de mauvais traitement, il faut tenir compte de la distinction que comporte l'article 3 entre cette notion et celle de traitements inhumain ou dégradants. Il apparaît que cette distinction a été incluse dans la Convention pour marquer de l'infamie spéciale de la «torture» les seuls traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (*Aydin c. Turquie*, arrêt du 25 septembre 1997, Recueil 1997-VI, § 82, et *Selmouni* précité, § 96) ». (Eigen vetjes)

Wat betreft foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, heeft het EHRM volgende omschrijvingen vooropgesteld:

« 90. Pour déterminer si une forme de mauvais traitement doit être qualifiée de torture, il faut avoir égard à la distinction, que comporte l'article 3, entre cette notion et celle de traitement inhumain ou dégradant; Ainsi que la Cour l'a relevé précédemment, cette distinction paraît avoir été consacrée par la Convention pour marquer d'une spéciale infamie des traitements inhumains délibérés provoquant de fort graves et cruelles souffrances (*Irlande c. Royaume-Uni*, précité, § 167, *Aksoy*, précité, f 63, et *Selmouni*, précité, § 96). Outre un élément de gravité, la torture implique une volonté délibérée, ainsi que le reconnaît la Convention des Nations unies contre la torture et autres peines ou traitements cruels, inhumains ou dégradants: en son article 1, elle définit la torture comme tout acte par lequel une douleur ou des souffrances aiguës sont intentionnellement infligées à une personne aux fins notamment d'obtenir d'elle des renseignements, de la punir ou de l'intimider (*Akkoç*, précité, f 115). »⁵ (Eigen vetjes)

« 220. La Cour qualifie d'« inhumain » un traitement infligé « avec préméditation pendant des heures et [qui cause] soit des lésions corporelles, soit de vives souffrances physiques ou mentales » (ibidem, § 92).

Un traitement est « dégradant » s'il humilie ou avilit un individu, s'il témoigne d'un manque de respect pour sa dignité humaine, voire la diminue, ou s'il suscite chez l'intéressé des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique (ibidem, § 92. *Pretty c. Royaume-Uni*, no 2346/02, § 52, CEDH 2002-III). Il peut suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (voir, parmi d'autres, *Tyrer c. Royaume-Uni*, 25 avril 1978, § 32, série A n° 26). »⁶ (Eigen vetjes)

Met betrekking tot de toepassing van artikel 3 EVRM in uitwijzingszaken, herhaalt het EHRM haar vaste rechtspraak waarbij ze stelt:

« l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. ».

« Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3, pareille extradition irait manifestement à l'encontre de repect de ce dernier. Aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'État de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants pros crits par ledit article (art. 3). » .

Verwerende partij had moeten verzekeren dat een terugkeer voor verzoeker naar Eritrea geen reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 EVRM.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Verzoeker is een Eritrees onderdaan die deel uitmaakt van de Kunama-minderheid. Hij heeft zijn land verlaten omwille van religieuze overwegingen, doch eens te meer kan hij niet terugkeren omwille van zijn bezwaren om de verplichte militaire dienst te ondergaan.

Verzoeker legt met voorliggend verzoekschrift een begin van bewijs voor betreffende het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst.

"Governmental and societal discrimination continued against ethnic minorities, particularly against the nomadic Kunama and the Afar, two of nine ethnic groups in the country.

According to a diaspora report, the government detained members of the Kunama ethnic group. "

"The main problems related to civil and political rights. The authorities restricted freedom of expression: Eritrea is a one-party state with no political opposition or independent media. Citizens continued to be subject to arbitrary extension of national service, a form of modern slavery. The right to freedom of religion or belief was violated. Citizens suffered arbitrary detention on religious grounds, with a lack of due process in subsequent criminal proceedings."

"Bans on religious faiths, other than Islam, Orthodox Christianity, Protestant Lutheranism and Catholicism, remained in place. Many Evangelical Christians practised their religion in secret to avoid imprisonment. "

"Torture is used for various purposes in Eritrean prisons, for example to force confessions, obtain information or as a means of punishment. There are reports of prisoners being tortured for criticising the government, for lack of discipline during national service, for insubordination and in case of other prisoners' escape. Members of religious minorities (including members of Pentecostal churches and Jehovah's Witnesses) have also been tortured as punishment for practising their faith or in an attempt to force them to abandon their religion. "

'The June 2016 report concluded, "There are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have and still continue to deprive Eritrean "Pentes," (members of Protestant evangelical and Pentecostal religious groups) and some Muslims, of fundamental rights contrary to international law on religious grounds, "

'The Eritrean government is suspicious of newer religious communities, in particular Protestant Evangelical and Pentecostal communities. As a consequence, Pentecostals and Evangelicals comprise the vast majority of religious prisoners. The government characterises these groups as being part of a foreign campaign to infiltrate the country, engaging in aggressive evangelism alien to Eritrea's cultural traditions, and causing social divisions. In 2017, the Eritrean government increased its persecution of Pentecostal and Evangelical Christians. Security forces arrested followers of these faiths for participating in clandestine prayer meetings and religious ceremonies. In a new development, police also undertook door-to-door searches and arrested individuals identified as Pentecostal or Evangelical solely for their religious identity. In May, authorities arrested almost 100 Christians nationwide, including 49 Evangelicals at a secret wedding in Asmara. In June, police arrested an additional 70 Pentecostals and Evangelicals in house-to-house searches. In August, authorities arrested 23 Christians in Asmara. Several Evangelical and Pentecostal pastors have been detained for more than 10 years, including Southwest Full Gospel Church Founder and Pastor Kiflu Gebremeskel (since 2004), Massawa Rhema Church Pastor Million Gebreselasie (since 2004), Full Gospel Church Pastor Haile Naigzhi (since 2004), Kale Hiwot Church Pastor Ogbamichael Teklehaimanot (since 2005), and Full Gospel Church Pastor Kidane Weldou (since 2005) "

"The May 2015 EASO Report on Eritrea pointed out that: Human rights monitors describe the conditions in the Eritrean military as highly problematic. According to these reports, recruits and soldiers are mostly subjected to the arbitrary decisions of their superiors and learn first and foremost to be fearful and obedient. Dissent; attempted escape and disobedience are punished severely and even minor transgressions against military discipline may attract draconian punishments including beatings and torture. The absence of functioning military courts means that punishments are meted out by military superiors on an arbitrary basis. Soldiers' living conditions are described as 'harsh'; neither their clothes nor their living quarters are adequate for the weather conditions and they lack food and medicine.'(...)

The HRW report 2018 stated Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually... Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment, rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations.'(...)

The United States State Department Trafficking in Persons Report 2017 \ published on 27 June 2017, reported that '[r]eports indicate some male and female recruits at Sawa were beaten, and female recruits sexually abused and raped in previous years.'(...)

The UN Commission of Inquiry's second report of June 2016 stated: Sexual and gender-based violence persists in Eritrea. The Commission collected evidence that some cases of rape committed by men against women in local communities had been adjudicated by courts and that the perpetrators had been sentenced to terms of imprisonment. However; rapes committed in military training centres, in the army, and in detention by military officials, trainers, as well as detention officials and guards continue to be committed with impunity. The Commission also collected evidence about recent cases of domestic servitude imposed on some young women in the national service or in the army. Similarly, evidence collected recently confirm that rape in the society, including by soldiers, continue to be committed without fear of prosecution.'(...)

The Amnesty report 2017/2018 stated Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.'

"Article 37 (Penalties) of the National Service Proclamation 82/1995 lists a range of sanctions which exist for evading national service, and is sub-divided into four sections.

- Article 37(1) states that any violation of the Proclamation is punishable by two years imprisonment or a fine, or both.*

- Article 37(2) states that avoidance of national service by deceit or selfinflicted injury is punishable by up to two years imprisonment or a fine, followed by national service. If the selfinflicted injury precludes national service, the prison term is three years.*

- Article 37(3) states that individuals who travel abroad to avoid national service and return before they are 40 years of age must undertake national service. The penalty for individuals who return after the age of 40, but are under 50, is imprisonment for five years; and they also lose the right to employment, to own a business licence, to be issued with an exit visa, and to own land.*

- Article 37(4) states that the punishment for deliberately delaying being registered for national service or avoiding national service by deceit or the use of obstructive methods is two years imprisonment or a fine, or both.*

The UN Commission of Inquiry explained that: Article 37 of National Service Proclamation provides for Punishments or the non-performance of military service, without prejudice to more rigorous punishment under the 1991 Transitional Venal Code of Eritrea. Avoiding national service by mischief deliberate infliction of bodily injury or by any other means (para 1); absconding from national service by leaving the country (para 2); and assisting to avoid national service or registration (para 3) are punishable with payment of a fine or imprisonment of up to five years. Under the Transitional Venal Code, these statutory offences can lead to imprisonment of longer periods of time, in the case of desertion in times of emergency, general mobilisation or war up to life imprisonment. Desertion from active service can be punished with the death penalty.

'The mandatory national service continued to be extended indefinitely despite repeated calls from the international community on the government to limit conscription to 18 months. Significant numbers of conscripts remained in open-ended conscription, some for as long as 20years. Despite a minimum legal conscription age of 18, children continued to be subjected to military training under the requirement that they undergo grade 12 of secondary school at Sawa National Service training camp, where they faced harsh living conditions, military-style discipline and weapons training. Women, in particular, faced harsh treatment in the camp including sexual enslavement, torture and other sexual abuse.'

"Abuse in national service is rampant and is the principal reason why thousands flee the country annually. Service lasts over a decade although the proclamation establishing national service limits

conscription to 18 months. A UN Commission of Inquiry in 2016 characterized the system as "enslavement."

Conscripts are subjected to 72-hour work weeks, severe arbitrary punishment; rape by commanders if female, and grossly inadequate food rations. Pay increased after 2014, but deductions for food limited the increase, and net pay remained inadequate to support a family."

Teneinde het land te verlaten, dienen de Eritrese staatsburgers een exit-visa te verkrijgen van de Eritrese autoriteiten. Dit is een zeer moeilijke procedure die meestal negatief afloopt. Dit leidt tot een zeer grote illegale uitstroom van Eritreërs. Toen hij zijn land van herkomst verliet, was dit op illegale wijze. Dit brengt tot op heden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM met zich mee.

"It is difficult for Eritreans to leave their country legally. In accordance with Article 11 of Proclamation 24/1992, a valid travel document (passport), a valid exit visa and a valid international health certificate are required in order to leave legally. In addition, individuals must also cross the border at a designated border control point. In order to obtain the exit visa, Eritreans must be able to prove that they have completed the national service or that they have been granted an official exemption from it. They must also provide a reason for leaving the country. For example, travelling abroad for medical treatment not available in Eritrea, overseas studies and, in some cases, attending sporting events or conferences, are permissible reasons, according to the authorities. Staff at the Eritrean Department for Immigration and Nationality, the department responsible for issuing visas, told the SEM (Swiss Secretariat for Migration) that they have also increasingly issued visas to women aged over 30 whose husbands have left the country. The US Department of State mentioned in its 2015 report on human rights practices that 'women younger than 30' are usually denied exit visas".

Het verlaten van het land op illegale wijze leidt echter tot zeer zware straffen, waaronder detentie en foltering:

"In that context, the Special Rapporteur reiterates her previous findings, also reflected in the reports of the commission of inquiry, that the Eritrean authorities consider those who leave Eritrea without an exit visa to be "illegal". Those who cannot obtain exit visas are seen as draft evaders or military deserters, as well as political opponents akin to traitors. If they return, such individuals risk being detained in inhumane conditions and are most likely to be assigned or re-assigned to military training and service, which continues to amount to enslavement and forced labour.' (...)

The Dutch Country of Origin Report 2017 stated 'Prison sentences are handed out in Eritrea ... on criminal grounds (for ordinary crimes, and for attempts to leave the country illegally) (...)

Individuals forcefully repatriated are inevitably considered as having left the country unlawfully, and are consequently regarded as serious offenders, but also as "traitors." A common pattern of treatment of returnees is their arrest upon arrival in Eritrea. They are questioned about the circumstances of their escape, whether they received help to leave the country, how the flight was funded, whether they contact with opposition groups based abroad etc. Returnees are systematically ill-treated to the point of torture during the interrogation phase.

After interrogation, they are detained in particularly harsh conditions, often to ensure that they will not escape again. Returnees who spoke to the Commission were held in prison between eight months to three years. "

Het spreekt voor zich dat Eritrea de soevereine bevoegdheid heeft betreffende het nationale migratiebeleid. Het gegeven dat gevangenisstraffen worden opgelegd voor het illegale verlaten van het grondgebied, dient verwerende partij er echter toe te leiden een deugdelijke en rigoureuze controle uit te voeren van de detentieomstandigheden.

'The May 2015 EASO Report noted that: Human rights reports describe the conditions of detention in Eritrean prisons as precarious. Given the lack of access to Eritrea, the quoted human rights reports are based on a range of sources abroad. International observers such as the ICRC have not been allowed to visit Eritrean prisons since 2009. Therefore the information cannot be verified on-site. The following problems are mentioned in human rights reports:

- Some prisons are located underground or in shipping containers, which can become extremely hot due to the climate in Eritrea.

- Prison cells are often overcrowded to the point that prisoners can only lie down in turns, if at all.
- Hygiene conditions are poor. Some prisons have only a hole in the ground or a bucket instead of a toilet. The prisoners are often not let out to exercise and medical care is limited.
- Food rations are small and non-nutritious, and access to drinking water is scarce.
- Some prisoners are mistreated or tortured or used for forced labour.
- Relatives are frequently unable to visit.
- Women are usually kept in cells separate from men but there are still reports of sexual assaults and rape, for example by guards
- Deaths have been reported a frequent occurrence due to the mentioned difficult circumstances.

Many prisoners (in particular those imprisoned on political, religious or military grounds, including draft evaders or deserters) are kept in incommunicado detention; no criminal proceedings are initiated, no end date is set for their detention and their relatives are not informed. These prisoners are often mistreated or tortured. Prisoners are kept in incommunicado detention at Aderser and Tesseney prisons and in Track B at Asmara prison. '

And that: 'Reports on torture in Eritrea are based on the same mainly abroad-based sources as the reports on prison conditions, since visits to Eritrean prisons have not been possible for international observers such as ICRC since 2009, (...)

The USSD report 2017 stated: 'Detention conditions reportedly remained harsh, leading to serious health damage and in some instances death. Physical Conditions: There were numerous official and unofficial detention centers, some located in military camps... The law requires juveniles be held separately from adults. There is a juvenile detention center in Asmara, but authorities held some juveniles, particularly teenagers, with adults, due to overcrowding in that center. When police arrested mothers, their young children sometimes were held with them. Severe overcrowding was common.

Data on the prevalence of death in prison and detention facilities were not available, although persons reportedly died from harsh conditions, including lack of medical care and use of excessive force...

Authorities held some detainees incommunicado in metal shipping containers and underground cells without toilets or beds. Use of psychological torture was common, according to inmates held in prior years. Some former prisoners reported authorities conducted interrogations and beatings within hearing distance of other prisoners to intimidate them. The government did not provide adequate basic or emergency medical care in prisons or detention centers. Food, sanitation, ventilation, and lighting were inadequate, and potable water was sometimes available only for purchase.

Former detainees and other sources reported harsh detention conditions in police stations and in prisons for persons held for evading national service and militia duties. '

The OHCHR Special Rapporteur noted in her statement of 13 March 2017: The Commission found that there are reasonable grounds to believe that Eritrean officials have committed the crime of torture, against persons under their control. It concluded that the use of torture was, and remains, an integral part of the Governments repression of the civilian population.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verplichte militaire dienst en de detentieomstandigheden te Eritrea een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Dat dit eens te meer aan een deugdelijke controle onderworpen dient te worden gelet op het gegeven dat foltering in detentie een systematische praktijk betreft.

Gezien het bovenstaande is het begin van bewijs dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat er een reëel risico van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, gelet op het begin van bewijs voorgelegd door verzoeker.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM.

Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er gebeurt na een gedwongen terugkeer naar Eritrea, eens te meer indien de betrokkene het land van herkomst op illegale wijze heeft verlaten. Bovendien had zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Eritrea.

Het procedurele en materiële luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten)."

Verzoeker voert in beide middelen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, zowel het procedurele als het materiële luik en voert eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Eerst zet verzoeker de principes uiteen aangaande artikel 3 van het EVRM. Hij stipt aan dat om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM, het noodzakelijk is het procedurele luik van die bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 van het EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze moet gebeuren. Hij verwijst hiervoor naar en citeert uit verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), zoals MSS t. Griekenland en België, JK t. Zweden en F.G t. Zweden. Hij benadrukt daarbij de citaten waarin wordt gesteld dat het bestaan van het risico in de eerste plaats moet worden onderzocht in het licht van de feiten die gekend waren of hadden moeten gekend zijn door de Lidstaat op het ogenblik van verwijdering. Hierbij moet de Staat niet enkel rekening houden met bewijs dat door de verzoeker is voorgelegd maar ook alle andere feiten die relevant zijn voor de zaak in onderzoek. Verzoeker benadrukt dat in het kader van een terugkeer een beoordeling van artikel 3 van het EVRM slechts kan plaatsvinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weggenomen.

Vervolgens ontwikkelt verzoeker een betoog aangaande het recht om gehoord te worden, ditmaal met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Daarnaast stipt verzoeker aan dat met de algemene situatie in het herkomstland moet rekening gehouden worden. Toegepast op het concreet geval stipt verzoeker aan dat voor het nemen van de verwijderingsbeslissing een deugdelijke en rigoureuze controle van de vrees bij terugkeer naar het herkomstland moet gebeuren. Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van het Hof van Cassatie van 31 januari 2018 en naar een arrest van de Raad van State van 28 september 2017. Uit dit laatste arrest citeert verzoeker uitvoerig waarin de Raad van State stelt dat het feit dat in geval van het niet naleven van het bevel om het grondgebied te verlaten, nog dwangmaatregelen kunnen worden genomen door een gedwongen verwijdering en men op dat moment zich ervan kan verzekeren dat de verwijdering niet strijdig is met artikel 3 van het EVRM, op zich niet inhoudt dat men niet reeds bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten moet waken over het feit dat de uitvoering ervan een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn herkomstland. Verzoeker meent dat de gemachtigde op de hoogte is van de precaire mensenrechtensituatie in Eritrea en het gegeven dat verzoeker al dan niet deugdelijk werd gehoord, ontslaat de gemachtigde niet van de plicht rekening te houden met de algemene situatie in Eritrea. Nu dit niet is gebeurd, werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In het tweede middel gaat verzoeker concreet in op de situatie in Eritrea, stelt hij tot een religieuze minderheid te behoren, met name de Kunama-minderheid en wijst hij eveneens op de verplichte

militaire dienst. Hij ondersteunt zijn betoog door uitgebreid te citeren uit betrouwbare en actuele rapporten van Amnesty International van 2018, van de UK Home Office van juli 2018 en van de United States Department of State van augustus 2017. Ook het EASO rapport over Eritrea van 2015 komt ter sprake waarin wordt gesteld dat de situatie van de Eritrese militairen zeer problematisch is waarbij een poging tot ontsnappen of ongehoorzaamheid of een kleine overschrijding van militaire discipline van rekruten of soldaten aanleiding kan geven tot draconische straffen zoals slagen en foltering. Hun levensomstandigheden worden eveneens omschreven als zeer slecht nu noch hun kledij noch hun accommodatie adequaat zijn voor de levensomstandigheden, ze ontberen ook voeding en medicijnen. Verzoeker stipt eveneens aan dat een Eritrees staatsburger een exit-visum moet krijgen van de Eritrese autoriteiten, nu dit meestal een moeilijke procedure betreft die negatief afloopt, is er een grote illegale uitstroom, waaronder ook voor verzoeker. Daarom houdt zijn illegaal vertrek volgens verzoeker eveneens een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in. Om dit standpunt te onderbouwen citeert verzoeker uit rapporten van de UK Home Office waarin wordt uiteengezet dat het verlaten van het land zonder exit-visum wordt beschouwd als desertie of als politieke weerstand of verraad. Bij terugkeer dienen zij zich terug te onderwerpen aan de militaire dienst, die volgens die rapporten neerkomt op slavernij en dwangarbeid. Verzoeker concludeert door te herhalen dat er zich ernstige twijfels stellen bij de doeltreffendheid van het door de gemachtigde gevoerde onderzoek nu hij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

De Raad moet met verzoeker vaststellen dat ondanks het feit dat het thans bestreden bevel en de bestreden terugleiding steunen op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dit artikel duidelijk in de aanhef bepaalt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, de gemachtigde noch in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, noch in de bestreden terugleiding is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Meer nog, de gemachtigde heeft dit onderzoek uitdrukkelijk uitgesteld.

Zo leest de Raad immers: *“Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht.”*

In de Belgische Vreemdelingenwet werden de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale

overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. Hieruit blijkt eveneens dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar betrekking heeft op het herkomstland, een derde land van doorreis of een ander derde land waar de derdelander besluit vrijwillig terug te keren omdat hij er is gemachtigd of toegelaten tot verblijf.

Bijkomend weze het herhaald dat het EHRM er standaard op wijst dat om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn gehoor heeft geantwoord op de vraag waarom hij niet terugkeert naar zijn herkomstland of waarom hij gelooft niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, *“vanwege de problemen met de overheid in mijn land”*. Dit geeft op zich zeer weinig informatie over de concrete redenen voor zijn vrees voor terugkeer. Er blijkt evenwel evenmin dat op deze verklaring verder is doorgegaan door de persoon die verzoeker heeft gehoord. Bijgevolg neemt de Raad in casu niet aan dat blijkt dat verzoeker tijdens dit gehoor niet zou meegewerkt hebben, zoals verweerder in de nota aanvoert.

Anderzijds heeft verzoeker een punt dat ook met de algemene informatie moet rekening gehouden worden waarvan de gemachtigde op de hoogte was of had moeten zijn. Er kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat de gemachtigde op grond van de publiek toegankelijke betrouwbare bronnen, zoals uitvoerig aangehaald door verzoeker, op de hoogte is of zou moeten zijn van de zeer problematische situatie in Eritrea op vlak van de militaire dienst waarbij de rapporten van overheidsinstanties gewag maken van slavernij, dwangarbeid, foltering, gebruik aan voeding en medicijnen.

De Raad wijst daarbij op het absoluut karakter van de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM en de noodzaak dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet gebeuren vooraleer wordt overgegaan tot het nemen van een verwijderingsmaatregel en het effectief rechtsmiddel dat de Raad op grond van artikel 13 van het EVRM dienaangaande moet bieden.

Thans kan de Raad niet enkel dan vaststellen dat er onduidelijkheid heerst naar welk land de gemachtigde beoogt verzoeker te verwijderen of terug te leiden. Dit heeft hem er evenwel niet van weerhouden onmiddellijk de dag van de administratieve aanhouding de thans bestreden beslissing te nemen die reeds een terugkeerverplichting oplegt in het bevel om het grondgebied te verlaten en eveneens reeds een beslissing tot terugleiding bevat.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt enkel gewag gemaakt van Eritrea, in de terugleiding wordt dan weer uitdrukkelijk gesteld dat men nog onderzoekt naar welk land men zal terugleiden en pas later een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM zal doen. Door deze onduidelijkheid over het land waarnaar de gemachtigde beoogt verzoeker terug te leiden, is de Raad in de volkomen onmogelijkheid om een effectief rechtsmiddel te bieden wat betreft een eventueel risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft daarbij al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 Asalya t. Turkije waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded*

under Article 13 illusory.” (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.”)

Het komt niet aan de Raad toe om te raden naar welk land de gemachtigde beoogt verzoeker te verwijderen.

De Raad kan niet anders dan met verzoeker vaststellen dat de gemachtigde niet voorafgaandelijk aan de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is overgegaan tot een zorgvuldig onderzoek naar de te verwachten gevolgen van de terugkeer van verzoeker in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft een punt dat uit de door hem aangehaalde recente rechtspraak van het Hof van Cassatie en van de Raad van State blijkt dat dit nochtans is vereist.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is in de aangegeven mate gegrond wat betreft het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM.

In de verweernota stelt verweerder dat de bestreden beslissing slechts een aanzet is tot het nemen van een latere beslissing waarbij vervolgens het geheel van de omstandigheden eigen aan de zaak zal beoordeeld worden. Die beslissing kan dan weer het voorwerp uitmaken van een beroep. De Raad meent evenwel dat verzoeker geheel terecht heeft geciteerd uit het voormelde arrest van de Raad van State waarin is gesteld dat het feit dat in geval van het niet naleven van het bevel om het grondgebied te verlaten, nog dwangmaatregelen kunnen worden genomen door een gedwongen verwijdering en men op dat moment zich ervan kan verzekeren dat de verwijdering niet strijdig is met artikel 3 van het EVRM, op zich niet inhoudt dat men niet reeds bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten moet waken over het feit dat de uitvoering ervan een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg blijkt hieruit dat de Raad van State van oordeel is dat ook bij de afgifte van een bijlage 13 bv. zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten zonder vasthouding met het oog op verwijdering reeds een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Dit standpunt werd bevestigd in verdere rechtspraak (RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625).

Thans gaat de gemachtigde zelfs verder en neemt al een bijlage 13septies, wat reeds een gedwongen uitvoering impliceert, zonder het nodige zorgvuldige onderzoek te doen. Verweerder kan de huidige beslissing niet laten voorkomen als een loutere vasthouding zonder meer. Het feit dat een latere beslissing wordt aangekondigd in de thans bestreden beslissing, houdt niet in dat deze beslissing bijgevolg onwettig mag zijn door het noodzakelijke onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uit te stellen.

Verweerder vervolgt dat de verzoeker heeft nagelaten een beschermingsverzoek in te dienen, zodat er geen concrete vrees in de zin van artikel 3 van het EVRM kan aangenomen worden. Verzoeker zou ook geen concrete vrees geopperd hebben. Hij verwijst daarbij naar een arrest van de Raad van 5 oktober 2017. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn summier gehoor wel heeft aangekaart met zijn overheid problemen te hebben. De Raad erkent dat het aangewezen is dat een persoon die de autoriteiten in zijn herkomstland vreest logischerwijs een beschermingsverzoek indient. Toch kan verzoeker in zijn verzoekschrift gevolgd worden dat het niet indienen hiervan de gemachtigde niet ontslaat van een onderzoek van deze absolute bepaling bij de afgifte van een terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel. Waar de gemachtigde verwijst naar een andere zaak van de Raad zijn de voorliggende feiten geheel verschillend. In die zaak waren reeds twee internationale beschermingsverzoeken behandeld en afgewezen, weigerde de betrokken derdelander de vragenlijst in te vullen en had men te maken met een Algerijn in plaats van met een persoon die voorhoudt van Eritrea te zijn. Bijkomend betreft dit een ouder arrest waarin nog geen rekening kon gehouden worden met de recentere rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie zoals door verzoeker aangehaald. Verder stelt verweerder dat nog geen volledige zekerheid over de nationaliteit bestaat en bijgevolg het onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM is genomen op basis van de informatie waarover de gemachtigde beschikte. Hij wijst erop dat eens de nationaliteit vaststaat een nieuwe beslissing zal genomen worden waarbij de grens wordt bepaald. De Raad verwijst naar wat supra reeds is gesteld. De gemachtigde kan niet voorhouden dat de huidige beslissing enkel een vasthouding betreft, noch dat reeds een onderzoek is gebeurd op grond van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde heeft reeds een terugkeerverplichting opgelegd want hij heeft reeds een bevel opgelegd

en hij heeft reeds een beslissing tot terugleiding genomen. Het feit dat er later opnieuw een beslissing "tot vaststelling van de grens", wat in principe neerkomt op een nieuwe beslissing tot terugleiding, zal genomen worden, kan niet verhinderen dat de huidige beslissing tot terugleiding reeds wettig gemotiveerd moet zijn, in de zin dat reeds het noodzakelijke zorgvuldige onderzoek moet blijken, wat niet het geval is. Waar verweerder nog verwijst naar een oud arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2015, kan de Raad enkel herhalen dat sedertdien de rechtspraak van de Raad van State, van het Hof van Cassatie -zoals supra uiteengezet- en van het EHRM een evolutie heeft ondergaan. De voormelde arresten van de Raad van State van 29 mei 2018 verwijzen immers naar het bepaalde in het arrest Paposhvili van het EHRM. Tot slot stelt verzoeker dat verzoeker op geen enkele wijze zijn beweringen heeft gepreciseerd en enkel op zeer algemene wijze naar algemene rapporten heeft verwezen. Verzoeker had deze rapporten moeten toepassen op zijn concreet geval. De Raad kan dit betoog niet volledig volgen. Ook al heeft verzoeker inderdaad vrij summiere verklaringen afgelegd, die zouden kunnen te wijten zijn aan een zeer beknopt verhoor, ontslaat het de gemachtigde niet om ook rekening te houden met een algemene situatie in een land. Verzoeker heeft wel degelijk de rapporten op zijn specifieke situatie betrokken, zoals supra blijkt, en heeft daarmee wel een begin van bewijs geleverd van een mogelijks reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoe dan ook betreft dit een uitgebreid a posteriori betoog dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan blijken. Het enige dat duidelijk blijkt, is dat de gemachtigde het noodzakelijke onderzoek uitdrukkelijk heeft uitgesteld.

Het betoog van verweerder kan geen afbreuk doen aan de gegrondheid van het middel, wat betreft het procedurele luik van artikel 3 van het EVRM.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light") van 8 januari 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES